

“ถ้าผมรู้ว่าตัวเองจะตาย อย่างน้อยผมคงเอ่ยปากขอบคุณคุณป้า
ผู้ดูแลโรงอาหารที่มีชี้แมลงวันเม็ดใหญ่บนแก้มขวา
ที่มักจะตักเนื้อสัตว์ให้ผมจนพูนจานอาหารกลางวันทุกครั้ง
พลางบอกให้ผมกินเยอะๆ จะได้ตัวโตๆ”

page

ร้านอาหารจิ้งจอกเก้าหาง

구미호 식당

พักฮย็อนซุก

เขียน

อภิษฐา บุญรินทร์

แปล

ผมนึกถึงหนังสือเล่มหนึ่งที่เคยอ่านครับ ไม่ใช่หนังสือที่อ่านยากอะไร
ผมไม่ใช่พวกหนอนหนังสืออยู่แล้ว ไม่อ่านอะไรยากๆ หรอกครับ
เป็นเรื่องเล่าที่อ่านง่ายแล้วก็สนุกดีนะ
- พักฮย็อนซุก

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าเกิดต้องตายและข้ามแม่น้ำปรโลกไปตอนนี้ เราจะจากไปโดยไม่นึกเสียใจหรือไม่อะไรติดค้างได้ไหมนะ การใช้ชีวิตเหมือนทุกวันเป็นวันสุดท้าย ใช้ชีวิตที่ไม่มีอะไรให้ต้องนึกเสียใจภายหลัง ต้องทำอะไรถึงจะใช้ชีวิตแบบนั้นได้ บางคนยังมีความฝันที่อยากทำ แต่ไม่มีโอกาสได้ทำเพราะเงื่อนไข่มากมาย บางคนยังมีคนที่อยากเจอ แต่ก็ยังไม่ได้เจียดเวลาจากความวุ่นวายในชีวิตเพื่อเดินทางไปหา บางคนอาจจะมีคำถามหรือคำพูดที่เก็บไว้ในใจมานาน ที่ถ้าหากต้องจากไปโดยไม่ได้พูดก็คงกลายเป็นวิญญาณที่โอบอุ้มความรู้สึกติดค้างนั้นไปตลอดกาล

แต่ถ้าจะให้ทำตามทุกความฝัน ไปเจอทุกคนที่อยากเจอ
พูดถึงอยากพูดไปในทันที แบบนั้นก็คงจะยากไปหน่อย แทนที่
จะนึกถึงสิ่งที่อยากทำแต่ยังทำไม่ได้ ถ้านึกถึงสิ่งที่ควรทำและ
ทำได้แต่ยังไม่ได้ทำ แบบนั้นน่าจะยากกว่ากันเยอะเลย อย่างเช่น
การเดินออกมาจากความสัมพันธ์แย่ๆ ให้อภัยความผิดพลาด
ของตัวเอง บอกให้คนสำคัญรับรู้ว่าการมีอยู่ของพวกเขามีคุณค่า
มากแค่ไหนสำหรับคุณ ถ้าทำแบบนั้นได้แล้วก็อาจจะไม่ต้องรอ
ปาฏิหาริย์หลังความตายก็ได้นะ

page

คำแนะนำปลา

“เวลา” และ “ความตาย” เป็นหนึ่งในโจทย์สำคัญของใน
ทุกศาสตร์และทุกวงการ ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้วิทยาการจะก้าวหน้า
มากเพียงใด แต่มนุษย์ก็ยังไม่สามารถควบคุมเวลาและความตาย
ได้อย่างสมบูรณ์แบบ เมื่อเวลาในชีวิตมาถึงจุดสิ้นสุด ถึงแม้ว่า
จะอยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขอดีตมากแค่ไหน ก็ไม่มีวันทำได้
อีกแล้ว

แต่ถ้าหากมีจิ้งจอกเก้าหางมอบข้อเสนอให้กับดวงวิญญาณ
เป็นเวลาเพิ่มขึ้น 49 วันหลังความตาย จะเป็นอย่างไร

ยินดีต้อนรับผู้อ่านทุกท่านเข้าสู่ร้านอาหารจิ้งจอกเก้าหาง
หวังว่าทุกท่านจะเพลิดเพลินกับอาหารและเรื่องราวหลายรสชาติ
และค้นพบคำตอบที่สำคัญกับชีวิต

อภิษฐา บุญรินทร์

สารบัญ

จิ้งจอกที่ฝันจะเป็นนกฟีนิกซ์	1
ร้านอาหารจิ้งจอกเก้าหาง	15
วิธีที่จะได้เจอคนที่อยากเจอ	28
เมนูของร้านอาหารจิ้งจอกเก้าหางช่างเลิศหรู	39
การพบเจอที่ไม่คาดฝัน	52
ครีมละมุนละไม	66
สองคนนั้นดูน่าสงสัย	78
รักนะครับ คุณลูกค้า	
คุณได้รับรางวัลจากการร่วมกิจกรรมครับ	94
เอาเงินที่ขายสุนัขไปใช้ที่ไหน	107
หวัชโมย	120

นึกว่าเป็นเด็กไม่มีน้ำตาซะอีก	135
คนคนนั้นที่ลู่เฝ้ารอ	151
ถ้ารู้ก่อนได้ว่าจะตายในอีกหนึ่งสัปดาห์	168
ความลับทั้งหลายของลุง	181
เรื่องราวที่ไม่เคยรู้มาก่อน	197
เวลาที่ผ่านไปไวราวกับสายลม	211
หัวใจเหมือนจันทร์เสี้ยวที่ไม่อาจเห็นยว้าง	221
ที่นี้ก็จากไปอย่างสบายใจได้เสียที	234
ไม่มีชีวิตใดอยู่ได้ชั่วนิรันดร์	249
ส่งท้ายจากผู้เขียน	255
เกี่ยวกับผู้เขียน	263
เกี่ยวกับผู้แปล	264

จิ้งจอกที่ฝัน จะเป็นนกฟีนิกซ์

แสงจันทร์ อาบไล้บานหน้าต่างกว้างของร้านอาหารเก่าคร่ำคร่า
ดวงจันทร์เต็มดวงส่องแสงสว่างไม่แพ้ดวงอาทิตย์ในเวลากลางวัน
ใบหน้าซีดเผือดของลุงปรากฏเด่นชัดบนบานกระจกใส

“นายบอกว่ายู 15 ไซ้ไหม นั่นถ้าเกิดมีใครถามจะตอบว่า
ยังไฉนนะ เรียกว่าพ่อน่าจะดีที่สุดนั่นละ คงจะเข้าท่าสุดแล้ว”

ลุงพูด ต่อให้ลุงไม่พูดขึ้นมา ผมก็คิดจะถามอยู่พอดีว่า
ในช่วงเวลา 49 วันที่ต้องอาศัยร่วมชายคาเดียวกัน ถ้ามีคนถามว่า
พวกเราเป็นอะไรกัน ผมควรจะตอบว่าอย่างไรดี หากตอบไปแบบ
คลุมเครือ ก็อาจจะไปกระตุ้นต่อมความอยากรู้อยากเห็นของ
คนอื่นขึ้นมาเปล่า ๆ และอาจส่งผลให้เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นในช่วง
49 วันนี้ได้

“เอานั่นก็ได้ครับ”

เป็นคำตอบที่ไม่ได้เลวร้ายนัก

“ถึงผมจะไม่ค่อยพอใจเท่าไรก็เถอะ”

แม้จะพูดไปอย่างนั้น แต่ผมก็ไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้สึกว่
ผมหลุดปากพูดออกไปโดยไม่คิด ผมแค่ต้องการให้เขารับรู้ว่
ถึงจะไม่ค่อยชอบใจเท่าไรนัก แต่ในสถานการณ์ตอนนี้ ผมก็ไม่มี
ทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมไปโดยปริยาย

“ไม่ค่อยชอบใจนั่นเธอ ให้ตายเถอะ คิดว่านายรู้สึก
แบบนั้นคนเดียวเหรอ ฉันก็เหมือนกันนั่นละ คิดว่าฉันอยาก
บอกคนอื่นว่านายเป็นลูกฉันหรือไ้ ฉันยังโสดอยู่ไ้วย จะไป
มีลูกชายมาจากไหน”

ลู่ตอบโต้ทันทีราวกับกลัวว่าคำพูดของผมจะร่วงลงไปเลอะ
ฝุ่นบนพื้น แค่มองมองผาดเดียวก็รู้แล้วว่าสูงอายุประมาณสี่สิบ
กลางๆ ผมเกือบจะพลั้งปากถามไปว่าอายุก็ตั้งขนาดนี้แล้ว มัวทำ
อะไรอยู่ถึงไม่แต่งงาน แต่ก็ห้ามตัวเองไ้ได้ พอนึกถึงเพลงที่
ร้องว่า ‘ความรักต้องมีไ้ไ้รู้ แต่ประตูลิ่วว่หั้นสุดแล้วแต่ใจ’
ซึ่งฮิตทั่วบ้านทั่วเมือง แล้วก็คิดไ้ว่าคำถามของตัวเองคงฟังดู
ล้าสมัยทีเดียว

ลู่กับผมไ้เจอซอโฮ และตกลงจะใช้เวลา 49 วันร่วมกัน
ซอโฮต้องการเลือดอุ่นๆ เขาจึงมายื่นข้อเสนอให้ก่อนที่
พวกเราจะข้ามแม่น้ำแห่งการลืมนั่น เขาบอกว่าหากข้ามแม่น้ำ
แห่งการลืมนั่นไปสู่ปรโลกก็จะถูกตัดขาดจากโลกมนุษย์โดย
สมบูรณ์ และเมื่อเข้าไปยังปรโลกเลือดก็จะเย็นลง ซอโฮบอกว่า
เขาไม่อาจข้ามแม่น้ำแห่งการลืมนั่นไ้ได้ และไม่ต้องการเลือด

อันเย็นชืด เขาต้องการเลือดอุ่นๆ ของมนุษย์หนึ่งพันคน และถ้าเขาได้เลือดตามที่ต้องการ เขาก็จะมีชีวิตเป็นอมตะ

จากคำบอกเล่าของซอโฮ ต่อให้เป็นคนที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเสียชีวิตไปแล้ว แต่ถ้ายังไม่ข้ามแม่น้ำแห่งการลืมเลือน ก็ยังมีโอกาสฟื้นกลับไปมีชีวิตได้อีกครั้ง ถึงแม้ปรากฏการณ์นี้จะไม่มีความอธิบายในทางการแพทย์ แต่ผู้คนที่ฟื้นจากความตายคือคนที่คว่ำเส้นเชือกแห่งความเป็นไปได้อันเล็กระจอบร้อยเอาไว้ นั่นหมายความว่าเรื่องราวของคนที่ฟื้นจากความตายที่เคยเห็นในหัวข้อข่าวต่างประเทศนั้นไม่ได้เป็นเพียงเรื่องที่ปั้นแต่งขึ้นมา ไม่ว่าใครก็มีโอกาสฟื้นคืนชีพได้ และซอโฮก็บอกให้เราขายโอกาสนั้นให้เขา

“ยังไงความเป็นไปได้ที่จะฟื้นจากความตายก็มีเท่าฝุ่นผงที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าอยู่แล้ว แทนที่จะหวังลมๆ แล้งๆ กับอะไรแบบนั้น ถ้าขายโอกาสนั้นให้ฉัน ยังไงก็ได้กำไรมากกว่าเห็นๆ เพราะฉันรับประกันได้เลยว่าพวกนายจะได้ใช้เวลาอีก 49 วันแน่นอน ในระยะเวลานั้นพวกนายจะยังอยู่บนโลกมนุษย์ได้เงื่อนไขในการแลกเปลี่ยนก็คือเลือดอุ่นๆ ของพวกนายแค่อีกเดียวเท่านั้นเอง ลองพิจารณาดูก่อน จะตัดสินใจยังไงก็แล้วแต่เลย พวกนายคงปวดใจที่ต้องจากทุกคนอย่างกะทันหันใช่ไหมล่ะ ยังมีคนที่อยากเจอใช้ไหม การได้เวลาเพิ่มอีก 49 วันไม่ใช่เรื่องง่ายนะ บอกเลยว่าการที่พวกนายได้เจอนั้นนับว่าเป็นโชคดีที่สุดเลยละ”

ซอโฮบอกว่าเขามีเพียงร่างเดียว แต่จำนวนคนที่จากโลกมนุษย์มานั้นมีมากกว่าที่เขาจะไปตามหาได้ครบทุกคน ดังนั้นซอโฮจึงซ่อนตัวอยู่ที่มุมหนึ่งระหว่างทางลงแม่น้ำ คอยดักรอผู้ที่ผ่านมาและยื่นข้อเสนอให้

“ไม่ว่าเจอนายเป็นเรื่องโชคดี แล้วทำไมต้องทำตัวหลบๆ ซ่อนๆ ด้วยล่ะ ทำไมถึงทำอย่างเปิดเผยไม่ได้ คิดว่าฉันเพียงเคยโดนหลอกมาแค่ครั้งสองครั้งหรือไง ก่อนตายฉันก็เคยโดนหลอกมาแล้ว ขนาดตายแล้วยังจะมาเจอเรื่องแบบนี้อีกเหรอ ฉันดูชื่อบ๊อชขนาดนั้นเลยหรือไง”

คนที่คิดว่าซอโฮเป็นพวกต้มตุ๋นต่างไม่เชื่อคำพูดของเขา และข้ามแม่น้ำไปโดยไม่หันกลับมามองด้วยซ้ำ คนที่ไม่มีความอาลัยอาวรณ์ใดๆ ในชีวิตของตัวเองก็ข้ามแม่น้ำแห่งการลี้มเลือนไปอย่างเงียบเชียบ คนที่ปรารถนาจะอยู่มากกว่า 49 วัน ก็เอาแต่ตอรองขอยูเพิ่มแม้เพียงวันเดียวก็ยังดี จนกระทั่งเวลาหมดลง และต้องข้ามแม่น้ำไปอย่างเลี้ยงไม่ได้

คงเพราะวันและเวลาเสียชีวิตที่ใกล้เคียงกัน ทำให้ผมและลุงซึ่งไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนตอนมีชีวิตเดินไปสู่แม่น้ำพร้อมกัน แต่แล้วซอโฮก็โผล่มาขวางทางไว้ เมื่อซอโฮยื่นข้อเสนอให้ ลุงก็ตอบตกลงทันทีโดยไม่ลังเล

“พอดีเลย อันที่จริงผมก็ไม่ได้อยากไปทั้งอย่างนี้เหมือนกันมากกว่าเลือดอีกเดียวผมก็ให้ได้ ให้สองเท่าเลยก็ได้ แต่ขอยู

นานกว่านั้นสักหน่อยได้ไหมครับ”

“เรื่องนั้นไม่ได้เด็ดขาด”

ซอโฮสายหน้าอย่างหนักแน่น และเอ่ยว่าเขาให้เวลาได้เพียง 49 วันเท่านั้น

“ช่วยไม่ได้แฮะ 49 วันที่ 49 วัน ถ้าฉันช่วยรีบส่งผมกลับไปแถวบ้านผมหน่อยครับ ย่านทั้งมันครับ ย่านทั้งมัน”

“อ้าว ผมก็อยู่ย่านทั้งมันเหมือนกัน”

ผมทั้งตกใจทั้งดีใจ รวมถึงประหลาดใจที่มีคนในย่านเดียวกันตายในเวลาใกล้เคียงกับผม

“จั้นเหอ”

ลุงก็ดูตกใจเช่นกัน

“แล้วนายจะเอาอย่างไร”

ซอโฮถาม ผมลังเลไปพักหนึ่ง ผมยอมรับความตายของตัวเองได้อย่างสงบ ไม่ลี ต้องบอกว่ารู้สึกเหมือนมันไม่ได้เกิดขึ้นจริงด้วยซ้ำไปน่าจะถูกต้องกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ผมไม่ได้เสียตายหรือเสียใจที่ตัวเองตาย ถึงแม้ว่าผมจะมีอายุเพียงแค่ 15 ปีเท่านั้น แต่ก็ยังเป็นช่วงเวลา 15 ปีที่ยากลำบากเทียบเท่ากับ 150 ปีของคนอื่น ต่อให้มีชีวิตอยู่ต่อได้อีก 49 วันก็ไม่รู้รู้สึกดีใจหรือว่ามีอะไรที่อยากทำเป็นพิเศษอยู่ดี

“ไม่รู้รู้สึกครับ”

“ไม่รู้รู้สึกอะไรของนาย ไปด้วยกันเถอะน่า ไม่เคยได้ยิน

คำโบราณที่ว่า ‘ต่อให้ต้องกลิ้งอยู่บนลานซีห์มา ยังไงการอยู่บนโลกมนุษย์ก็ดีกว่า’ หรือไง ได้กลับไปมีชีวิตอยู่อีก 49 วันเลยนะ ทำไม่ถึงไม่เอาละ”

ลุงพูดแทรกขึ้นทันที

“เอาเป็นว่าให้เด็กนี้ไปด้วยแล้วกันครับ”

ลุงตัดสินใจด้วยตัวเองแล้วพูดอย่างนั้น

“ต้องเป็นความสมัครใจของเจ้าตัว บังคับกันไม่ได้”

ซอโฮส่ายหน้าอย่างหนักแน่นอีกครั้ง

“ไปด้วยกันเถอะ อย่างที่เจ้าหมอนี่พูดละ จู่ๆ ก็ตายจากมาแบบไม่ทันได้บอกลาคนรอบตัวเลยนี่นา การทิ้งสิ่งที่ต้องทำไว้ข้างหลังมันค้างคาใจเหมือนนี่แล้วไม่ได้เซ็ดกันไม่ใช่หรือใช้อย่างน้อยก็ไปรำลือให้เป็นเรื่องเป็นราวหน่อยสิ”

คำพูดของลุงทำให้ผมนึกคิดไปพักหนึ่ง

ผมนึกถึงย่า นึกถึงมนุษย์ที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่ชายของผมด้วย พวกเขาไม่เคยสนใจว่าผมจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ย่ามักจะมีความพูดติดปากอยู่เสมอว่า ‘ไปให้พ้นหน้าพ้นตาสักที’ ทุกครั้งที่เห็นหน้าผม บางครั้งก็เป็นคำพูดร้ายกาจอย่างการถามว่า ‘เกิดมาเป็นภาระฉันทำไม’ ผมเองก็ไม่ได้เกิดมาเพราะอยากเกิดเสียหน่อย ย่าเองก็อาจจะตั้งหน้าตั้งตารอให้ผมตายไปให้พ้นๆ เหมือนกัน อย่างที่ย่าชอบพูดว่าไปให้พ้นหน้าพ้นตาสักที

ส่วนพี่ชายของผมนะเธอ พี่ชายซึ่งอายุมากกว่าผม

ห้าปีนั้นเป็นพี่ชายคนละแม่ เขามักปฏิบัติราวกับผมเป็นเศษ
หมากฝรั่งที่ติดอยู่บนพื้นถนน เป็นคนประเภทหัวรุนแรงที่
ถ้าไม่ได้ตั้งใจตัวเองเมื่อไรก็จะลงไม้ลงมือตลอด อีกทั้งยังเป็น
คนสลุทที่เปิดปากพูดที่ไร ถ้อยคำหยาบคายแบบไม่ซ้าก็พร้อมจะ
ไหลผ่านลิ้นและพรุ้งพรูออกมาทันที

สิ่งเดียวที่พี่ชายผมสนใจก็คือเงิน มีอยู่ช่วงหนึ่งที่พี่เอา
แต่คิดว่าต้องทำยังไงถึงจะหาเงินมาใช้แต่งตัวเท่าๆ ไปเที่ยวกลางคืน
อย่างสนุกสุดเหวี่ยงได้ แต่ช่วงนี้ดูเหมือนพี่จะอยากมีเงินเพราะ
เรื่องหน้าผาก พี่บังเอิญดวงดีได้รางวัลปลูกผมจากกิจกรรมชิงโชค
และในวันนั้นพี่ก็ได้รับความจริงเรื่องหนึ่ง ที่ผ่านมาก็คิดว่าตัวเอง
แค่หน้าผากกว้าง แต่ที่จริงพี่หัวล้านต่างหาก รางวัลที่ได้รับจาก
กิจกรรมนั้นคือการปลูกผมหนึ่งพันกราฟต์¹ ในราคาแค่ครึ่งเดียว
พี่เคลิบเคลิ้มหลงเชื่อคำพูดที่ว่าหากได้ปลูกผมบริเวณหน้าผาก
สักหน่อย รูปลักษณ์ของพี่จะดูดีขึ้นกว่านี้อีกหลายเท่า เพราะ
อย่างนั้นพี่เลยขอลยเงินยาเพื่อไปปลูกผม แต่ก็ถูกยาด่าจนหูชา
ยาไวยววายว่าตัวเองจะอายุแปดสิบอยู่พรงนี้มะรีนนี้ยังไม่ปลูกผม
เลย เป็นเด็กเป็นเล็จะไปปลูกผมให้ได้อะไร นับตั้งแต่วันนั้น
พี่ก็เอาแต่คิดหาวิธีหาเงินไปปลูกผม ถึงปากพี่จะบอกว่าต้องการเงิน

¹ กรากเส้นผมที่แพทย์นำออกมาจากบริเวณหนังศีรษะของคนไข้
แล้วนำมาใช้ในการปลูกผม

แต่พี่ก็ไม่ใช้คนที่คิดจะลงทุนลงแรงทำงานหาเงินด้วยตัวเอง เขาทำเหมือนกับว่าถ้าออกแรงทำงานแล้วร่างกายจะสึกหรอ อย่างกับว่าร่างกายตัวเองทำมาจากทองคำอย่างนั้นละ

พี่เห็นผมมีเหรียญอยู่ในมือไม่ได้ด้วยซ้ำ นอกจากนี้พี่ยังเหมือนมีญาณทิพย์ในการตามหาเงินที่ย่าซ่อนไว้แล้วขโมยไป แถมยังโยนความผิดมาให้ผมอีก แค่ว่าคิดเรื่องพวกนี้ก็ปวดหัวตวบๆ ขึ้นมาแล้ว ที่นั่นเป็นบ้านที่ผมไม่นึกอยากกลับไปเลยแม้แต่หน่อย ต่อให้กลับไปก็คงเป็นแค่การยี่สิบวันเวลาในการทะเลาะกันเท่านั้นเอง

“ยังไงคนเราก็ตายแบบกะทันหันกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือครับ มีใครที่ไหนได้บอกว่าเป็นเรื่องเป็นราวด้วยหรือไง จะหาเรื่องกลับไปให้วุ่นวายเพื่ออะไรครับ”

“ไม่รู้อะไรซะแล้ว มีคนที่ได้จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนตายตั้งเยอะแยะ เชื่อฉันเถอะนะ ต่อให้อายุมากกว่าแค่ปีเดียว แต่ก็เชื่อที่ผู้ใหญ่พูดเถอะ รับรองไม่ผิดหวัง”

ลุงเอาศอกทองสีข้างของผม แต่ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมลุงถึงต้องเดือดเนื้อร้อนใจถ้าผมไม่ไปกับเขาด้วย

“ไม่มีเวลาแล้ว รีบตัดสินใจเร็วเข้า”

ซอโฮขมดคิ้วพลางเอ่ยปากเร่ง จู่ๆ ผมก็นึกสงสัยเกี่ยวกับตัวตนของซอโฮขึ้นมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้คิดอะไรแม้แต่หน่อย คนคนนี้เชื่อถือได้จริงไหม หรือว่ามีเจตนาอะไรแอบแฝงอยู่หรือเปล่า

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อ เรื่องนั้นนายก็ต้องเป็นคนตัดสินใจเอง
เหมือนกัน”

ชอโฮอ่านใจผมออกราวกับมีพลังวิเศษ

“เองนั่นก็ได้ครับ”

ผมตอบตกลงไปเพราะรู้สึกผิดที่สงสัยในตัวอีกฝ่าย และ
เพราะลุงที่อยู่ข้างๆ คอยส่งสายตามาให้ด้วย พอมาพิจารณาดูแล้ว
การมีชีวิตอยู่ต่ออีก 49 วันก็ไม่ได้เสียหายอะไร ถึงแม้จะต้อง
ให้เลือดอุ่นๆ เป็นการตอบแทนก็ตาม แต่ยังไงเลือดก็ไม่มีประโยชน์
อะไรกับคนตายอยู่แล้ว แคให้เลือดไปสักอีกก็สิ้นเรื่อง

ลุงดูดีใจกับการตัดสินใจของผมมากกว่าชอโฮเสียอีก ผม
ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมลุงถึงทำตัวสนิทกับผมแบบนี้

“ว่าแต่ที่เราได้มาเจอกันแบบนี้แปลว่าเป็นชะตาฟ้าลิขิตนะ
น่าจะแนะนำตัวกันหน่อยไหมว่าคุณเป็นใครมาจากไหน นอกจาก
ที่บอกว่าชื่อชอโฮแล้ว เล่าหน่อยครับว่าคุณเป็นใคร”

หลังจากตัดสินใจทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ลุงก็เอ่ยถามขึ้น
ชอโฮก็ตรึมฝืนปากที่แดงระเรื่ออยู่หลายครั้ง ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ

“จิ้งจอก”

“อะไรนะครับ”

ดูเหมือนลุงจะคิดว่าตัวเองได้ยินผิดไป หัวคิ้วของเขาขยับ
ชนกันขณะที่เอ่ยถาม ผมเองก็ไม่อยากเชื่อหูตัวเองเช่นกัน ชอโฮ

จึงเอ่ยอย่างชัดเจนอีกครั้งว่าเขาเป็นจิ้งจอก

ซอโฮบอกว่าในช่วงเวลาหนึ่งพันปีนี้ หากเขาได้ดื่มเลือดอุ่นๆ ของมนุษย์หนึ่งพันคน เขาจะกลายเป็นนกฟีนิกซ์ที่ไม่มีวันตาย ขณะที่พูดว่ากำหนดเวลาหนึ่งพันปีกำลังใกล้เข้ามาแล้ว ทางตายาวรีของซอโฮก็สั่นระริก

“ถ้าอายุพันปีก็ต้องเป็นจิ้งจอกเก้าหางไม่ใช่เหรอ เคยได้ยินแต่ในเรื่องเล่า ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะได้เจอจิ้งจอกเก้าหางตัวจริงแต่เดี๋ยวนะ เท่าที่ฉันรู้มา จิ้งจอกเก้าหางไม่ได้ดื่มเลือดมนุษย์แต่กินตับสดๆ ไม่ใช่เหรอ”

ลูงทำสีหน้าสงสัย

“จิ้งจอกที่กินตับสดๆ ก็เป็นจิ้งจอกเก้าหางได้แค่ตอนกลางวันเท่านั้นละ พวกนั้นต้องไปไหนมาไหนตอนกลางคืนแต่ฉันอยู่คนละระดับกับพวกนั้น ฉันจะเกิดใหม่เป็นนกฟีนิกซ์ที่ก้าวข้ามความมืดมิดยามค่ำคืนและเดินทางไปทุกหนทุกแห่งท่ามกลางแสงอาทิตย์ได้ยังไงล่ะ”

ไหล่ของซอโฮยืดยาวขึ้นสูงขณะที่เอ่ยเช่นนั้น

“เอาเถอะ คุณจะเป็นจิ้งจอกเก้าหางหรืออะไรก็เรื่องของคุณจะเป็นนกฟีนิกซ์หรือไม่ได้เป็นก็ไม่เกี่ยวกับผมอีกเหมือนกัน แค่ทำตามสัญญาที่จะให้เวลา 49 วันก็พอ เอาละ ทีนี้ก็ช่วยรีบส่งผมกับเด็กคนนี้กลับไปที่ย่านทั้งมันหน้อยครับ จะได้กลับบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ผมมีคนที่ต้องรีบไปหานะ”

ลุงเอ๋ยปากเร่

“แต่ว่า...”

ชอโฮแม้มริมฝีปากด้วยท่าทางลังเล คล้ายกับมีอะไรที่
อยากจะพูดต่อ

“กลับไปที่บ้านไม่ได้หรอก ถ้ากลับไปแบบนั้นก็เท่ากับ
เป็นการฟื้นคืนชีพนะสิ สิ่งที่ผมทำได้คือการให้เวลาอยู่ต่อ ไม่ใช่
การช่วยชุบชีวิต ผมไม่มีความสามารถขนาดนั้นหรอก พวกนาย
จะต้องกลับไปโดยไม่ใช้ใบหน้าเดิม และไปที่อื่นที่ไม่ใช่บ้าน”

ทันทีที่ชอโฮพูดอย่างนั้น ลุงก็กระซอกคอเสื้อของชอโฮ
ทันที

“ว่าไงนะ หมายความว่าไม่ได้กลับไปบ้านที่เคยอยู่ แต่
ต้องไปอยู่ที่อื่นกับใครก็ไม่รู้อันหรือ แถมยังต้องไปด้วยใบหน้าอื่น
ที่ไม่ใช่หน้าตัวเองด้วยงั้นหรือ แบบนี้มันหลอกลวงกันชัดๆเลย
นี่หว่า ถ้าเป็นอย่างนั้นจะหาเรื่องอยู่ต่ออีก 49 วันเพื่ออะไร ตายไป
ให้จบๆเลยซะยังจะดีกว่า ไหนบอกว่าจะขายโอกาสการกลับไป
มีชีวิตอยู่ต่อให้เราไง ถ้าอยากซื้อของของคนอื่นก็ต้องหาอะไร
มาแลกเปลี่ยนให้มันสมน้ำสมเนื้อหน่อยสิวะ”

ท่าทางของลุงเหมือนจะยกกรางของชอโฮทุ้มได้ทุกเมื่อ

“ชีวิตของมนุษย์ไม่ใช่สิ่งที่ยื่นมือเข้าไปยุ่งย่ามได้ตาม
อำเภอใจ ถึงพวกนายจะกลับไปด้วยอายุเดิม เพศเดิม และ
นิสัยใจคอเหมือนเดิมได้ แต่ใบหน้าจะต้องไม่ใช่ใบหน้าเดิม

ขอร้องละ อย่าไว้วางใจขอให้ได้กลับไปโลกมนุษย์ด้วยใบหน้าเดิมเลย ขออย่าอีกครึ่งว่าฉันทำแบบนั้นไม่ได้ ต่อให้อ้อนวอนยังงี้ก็ทำไม่ได้ มีแต่จะเสียแรงเปล่าๆ นอกจากที่บ้านแล้ว พวกนายอยากไปอยู่ที่ไหนละ ถ้าเรื่องนั้นฉันก็ยังพอช่วยได้ ต่อให้ไม่ได้กลับไปด้วยใบหน้าเดิมของตัวเอง แต่ก็มีโอกาสได้บอกลาคนที่พวกนายอยากเจอแน่นอน”

คำพูดของซอโฮทำให้ลุงกระโดดพรวด ยืนกรานว่าต้องกลับไปด้วยใบหน้าของตัวเองเท่านั้น ซอโฮซึ่งเหนื่อยหน่ายเต็มทีบอกให้ลืมเรื่องข้อเสนอนี้แล้วรีบข้ามแม่น้ำแห่งการลืมเลือนไปเสีย ลุงจึงยอมแพ้ในที่สุด

“ฉันช่วยสร้างร้านอาหารในบริเวณที่มองเห็นป้ายรถเมล์กับสถานีรถไฟใต้ดินให้ฉันหน่อย ถ้ากลับบ้านไม่ได้ ร้านอาหารก็คือที่ที่ฉันสบายใจที่สุด เพราะฉันเป็นเชฟนะ เรื่องแค่นั้นทำให้กันได้เลยไหม”

ซอโฮพยักหน้ากับคำพูดของลุง

“นายละ”

ซอโฮจึงมาที่ผม

“ไม่รู้สิครับ”

ผมไม่มีที่อยากจะไปเป็นพิเศษ

“ถ้าไม่มีที่ไปก็มากับฉันสิ สองหัวดีกว่าหัวเดียวอยู่แล้ว ถ้านี่เป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด มีกันสองคนยังงี้ก็อุ่นใจกว่านี่นา”

ถ้าให้แปลคำพูดนั้นตรงๆ ก็คือ แทนที่จะถูกหลอกอยู่คนเดียว ถ้ามีคนร่วมชะตากรรมด้วย จะได้ปลอบใจตัวเองได้ว่าไม่ได้ถูกหลอกเพียงลำพังมากกว่า เหตุผลที่ลุงยื้อผมไว้ก็เพราะอย่างนั้นเอง

“ในกระดาดโชด็อนนี้มีข้อปฏิบัติตามที่ต้องทำตามในช่วง 49 วันนี้ ถ้าฝ่าฝืนพวกนายจะต้องเจอกับความเจ็บปวดแสนสาหัส เป็นความเจ็บปวดจากการกรีดเนื้อเถื่อนหนังเลยนะ ระวังอย่าให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นล่ะ เจอกันในอีก 49 วันข้างหน้า ฉันจะมาหาในเช้ามีดของวันที่ 49”

ซอโฮยัดกระดาดโชด็อนใส่มือของผม แล้วเดินไปตามแสงจันทร์ที่สาดส่อง สายลมหมุนโอบล้อมร่างของซอโฮไว้ก่อนเขาจะหายไป ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงได้มาใช้ชีวิตอยู่กับลุงที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเป็นเวลา 49 วันหลังความตาย

“ทำไมหน้าฉันกับนายเป็นแบบนี้ล่ะเนี่ย หน้าซีดอย่างกับคนตาย”

ลุงบ่นถึงงานขณะมองใบหน้าที่สะท้อนอยู่บนบานกระจก

“ก็เรตายแล้วไงครับ”

“ไม่เอาน่า เรายังไม่ได้ข้ามแม่น้ำที่เป็นเส้นแบ่งระหว่างโลกมนุษย์กับปรโลก เพราะฉะนั้นก็ถือว่าเรายังไม่ตายเต็มตัวสักหน่อย แล้วก็อย่างที่ซอโฮบอก เลือดของเรายังอุ่นอยู่เลย การที่เลือดยังอุ่นเป็นเครื่องยืนยันว่าเรายังมีชีวิตอยู่นะ แต่เหมือน

เลือดจะไหลเวียนขึ้นมาไม่ถึงหน้าเลย ซีดจนแทบจะเป็นสีน้ำเงินคล้ำแล้วด้วยซ้ำ หรือว่าตั้งแต่ส่วนคอขึ้นไปไอ้หมอนั่นมันตัดหัวคนตายที่ไหนมาใส่ให้เราหรือเปล่า ไอ้จิ้งจอกซอโฮ หมอนั่นไม่ยอมบอกความจริงตั้งแต่แรก ดูจากที่รอให้เราตัดสินใจแล้วถึงค่อยบอกข้อแม้นั้นนี่ รู้เลยว่าเจ้าเล่ห์เพทุบาย ไอ้จิ้งจอกเหลี่ยมจัตนั้นคงตัดหัวคนอื่นมาใส่ไว้บนคอเราแน่ๆ”

ตัดหัวคนอื่นมาใส่ไว้บนคออย่างนั้นหรือ แค่นี้ก็สยองแล้ว

“ช่วยเลิกพูดเรื่องแบบนี้เถอะครับ น่าขนลุกจะตาย”

“งั้นหรือ ที่จริงตอนพูดฉันก็เลี้ยวหลังขวบอยู่เหมือนกัน แต่พูดก็พูดเถอะ ถ้าจะตัดหัวคนอื่นมาใส่ทั้งที่ก็ขอหน้าคนหล่อๆ หน่อยสิ นี่มันอะไร เทียบกับหน้าเดิมฉันไม่ได้ด้วยซ้ำ คนละครดับเลย”

ลู่งย็นหน้าเข้าไปใกล้หน้าต่างกระจกพรางบันนกระปอด-กระแปด ถ้าให้พูดตามตรง ใบหน้าของลู่งตอนนี้นี้ดูใจดีกว่าใบหน้าเดิมของเขาเสียอีก เพราะครั้งแรกที่ผมเห็นหน้าเขา ผมคิดว่าเขาดูเหมือนนักเลงคุมย่านไหนสักแห่งด้วยซ้ำ ผมเองก็ย็นหน้าเข้าไปใกล้หน้าต่างกระจก แล้วได้เห็นภาพเด็กชายเจ้าของคางเรียวและดวงตากกลมโตสะท้อนอยู่บนบานกระจก

“แต่หน้านายตอนนี้นี้ดูดีกว่าหน้าเดิมนะ”

ลู่งเหลือบมองผมแวบหนึ่งแล้วพูดออกมาแบบนี้

ร้านอาหารจึงจอกเก้าหาง

“โอบ หลอกเต็มๆ เลย”

ทันทีที่ลุงอ่านข้อปฏิบัติบนกระดานโน้ตที่ซอให้ไว้ เขาก็ระเบิดโทสะอย่างอดกลั้นไว้ไม่อยู่จนถึงขั้นยกเก้าอี้ในร้านอาหารขึ้นมาขว้างระบายอารมณ์ เก้าอี้ลอยขึ้นไปในอากาศ กระแทกกับผนัง ก่อนจะกระเด็นไปกระแทกกับโต๊ะ แล้วตกลงสู่พื้น

“ห้ามออกจากร้านอาหารนั่นเหรือ มันใช่เหรือวะ สะมันเข้าท่าตรงไหน”

ที่บอกว่าต้องอยู่แต่ภายในร้านอาหารตลอดระยะเวลา 49 วัน ก็ค่อนข้างจะเกินไปสักหน่อย แต่สำหรับผม การไม่ได้ออกนอกบริเวณร้านอาหารไม่ถือเป็นเรื่องน่าอึดอัดแต่อย่างใด เพราะผมไม่มีคนที่อยากเจอ และไม่มีเรื่องที่ต้องทำ ทว่าเมื่อเห็นลุงที่ตอนนี้กลายเป็นกอริลลาพิโรธ ผมก็พูดออกไปว่าเข้าท่าไม่ได้

“ไม่เข้าท่าเลยครับ”

ผมตอบกลับทันทีโดยไม่ลังเล

“ถ้าต้องถูกขังอยู่แต่ในร้านอาหาร ฉันคงไม่กลับมาหรอก เฮอะ คิดว่าฉันจะทำตามที่ไอ้หมอนั่นบอกหรือไง ฉันดูออกตั้งแต่แรกแล้ว สนิทกันตอนไหนวะถึงได้มาพูดจาไม่มีทางเสียตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอ หมอนั่นมันนักต้มตุ๋นชัดๆ”

ลูงฉีกกระดากไนต์ที่ซอไฮให้ไว้ดังแฉวก

“ลุงจะออกไปข้างนอกหรือครับ”

“เหงสิ ฉันมีคนที่ต้องไปเจอให้ได้อยู่ ที่ฉันกลับมาก็เพราะตั้งใจจะมาเจอคนคนนั้นนั่นแหละ แต่ถ้ากลับมาแล้วต้องถูกขังอยู่แต่ในร้านอาหารจะไปมีประโยชน์อะไรละ”

มือทั้งสองข้างของลุงกำแน่นขณะที่ตะโกนออกมา

“แต่ในนั้นเขียนว่าถ้าทำแบบนั้นจะต้องเจอกับความเจ็บปวดแสนสาหัส...”

“ยังมีอะไรเจ็บปวดกว่าความตายอีกหรือ ไม่มีหรือ ฉันตายไปแล้วนะ ยังจะต้องตายซ้ำอีกหรือ ความเจ็บปวดแค่นั้นฉันทนได้”

ลุงกัดฟันกรามแน่น

คำคืนดีกสวด แสงจันทร์ที่ฉาบทั่วบานกระจกกว้างค่อยๆ เลือนหายไปตามเวลาที่เดินไปข้างหน้า แสงจันทร์และแสงดาว ลาลับฟ้าขณะที่ความมืดมิดปกคลุมเพิ่มขึ้น เป็นหลักฐานว่ารุ่งอรุณกำลังจะมาถึงในไม่ช้า ร่างกายของผมอ่อนเพลียจนรู้สึกเหมือนจะทรุดลงไปในอนกอนบนพื้น

ลุงดูเหมือนจะเป็นคนวัยทำงานที่เคยชินกับการอยู่ใต้ร่ม
เขาโมโหสลับกับบ่นไม่หยุดแล้วก็กลับไปโมโหอีกครั้งเข้าไปเข้ามา
อย่างนั้น ผมรู้สึกว่ายังไม่ควรนอนจึงเออออโต้ตอบคำพูดของลุง
เป็นครั้งคราว พลังมองสำรวจรอบๆ ร้านอาหาร

สภาพที่นี่ดูพอใช้ได้สำหรับการอาศัยอยู่ในระยะเวลา 49
วันนี้ พุดกันตามตรง ที่นี่ไม่ใช่แค่พอใช้ได้ แต่ยอดเยี่ยมไปเลย
ต่างหาก ดีกว่าบ้านของผมเสียอีก

ภายในตู้เย็นรุ่นใหม่ทั้งสองหลังเต็มไปด้วยวัตถุดิบสำหรับ
ทำอาหาร ในห้องเก็บของก็เต็มไปด้วยของกินมากมาย ผมคิดว่า
ผมน่าจะใช้ชีวิตอยู่แต่ในร้านได้โดยไม่ต้องออกไปไหนเลยตลอด
49 วัน ไม่สิ 100 วันก็ยังได้ นอกจากนี้ยังมีห้องน้ำสะอาดเอี่ยม
ที่มีน้ำอุ่นไหลแรง ข้อเสียเพียงอย่างเดียวก็คือที่นี่มีห้องนอนแค่
ห้องเดียว ผมตะขิดตะขวงใจที่ต้องนอนห้องเดียวกับลุง แต่ถ้า
ไม่สบายใจจริงๆ ผมคิดไว้แล้วว่าเตียงค่อยออกมานอนในร้าน
อาหารก็ได้ เรื่องนี้จึงไม่ใช่ปัญหาอะไร ไม่รู้เหวว่าผมเป็นใคร
นี่วังโดยองเลยนะ วังโดยองที่ใช้ชีวิตช่วง 11 ปีแรกอยู่กับพ่อ
ก่อนที่จะจากโลกนี้ไปเพราะโรคพิษสุราเรื้อรัง วันไหนที่พ่อ
กลับมาจากดื่มเหล้า ผมก็จะถูกไล่ตะเพิดออกจากบ้านให้ไปตาก
น้ำค้างอยู่ในซอยทั้งคืน พ่อดื่มเหล้าแทบทุกวัน เพราะอย่างนั้น
ผมจึงคุ้นเคยกับซอยบ้านตัวเองมากกว่าห้องนอนเสียอีก ร่างกาย
ของผมมีความสามารถพิเศษในการนอนตากน้ำค้างไปแล้ว

“นายตายเพราะอะไร”

ลูกที่ทำทางจะหนี้อย่างจากการระเบิดอารมณ์ดื่มน้ำเข้าไป
แก้วหนึ่งแล้วเอ๋อถามขึ้น

“อะไรนะครับ”

“ฉันถามว่านายตายเพราะอะไร”

เออแฮะ ผมตายแล้วนี่นา ลืมไปสนิทเลย

“รู้สึกว่่าขี้สกุตเตอร์อยู่แล้วก็ตายนะครับ ความทรงจำ
สุดท้ายคือตอนที่ขี้สกุตเตอร์ท่ามกลางสายลม โอโฮ สนุกมาก
เลยแท้ ๆ”

“ทำงานพิเศษส่งอาหารเหรอ”

“เปล่าครับ เขาบอกว่าผมตัวเล็กเหมือนเด็กประถมก็เลย
ไม่จ้างผมทำงานครับ”

“กินะ ขานายสั้นมากเลยยังดูตัวเตี้ยเข้าไปอีกไง คนเรา
นะ สัดส่วนความยาวขาเป็นสิ่งสำคัญมาก ๆ ต่อให้ตัวสูง แต่
ถ้าขาสั้นก็จะดูไม่สูง แต่ถ้าตัวไม่สูง แต่สัดส่วนความยาวขาพอดี
ก็จะดูตัวสูงไงละ ตอนแรกที่ฉันเห็นนาย ฉันก็คิดว่านายเป็น
เด็กประถมเหมือนกัน แต่ว่าพอมองดี ๆ แล้วนายดูหน้าแก่กว่า
จะเป็นเด็กประถม ถ้าดูแค่หน้า บอกว่าวัยเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็เชื่อ
อยู่นะ”

ในกรณีนี้มีคำศัพท์ที่ฟังดูดีมีมารยาทอย่างคำว่า “ดูโต
เป็นผู้ใหญ่” อยู่นะ แต่ทำไมเขาต้องใช้คำว่า “หน้าแก่” ด้วย